

Fra den tyske Riksstjering til den norske Regjering 14

105442

MEMORANDUM

Opplyst

I strid med det tyske folks og dets regjerings ønske om å leve i fred og vennskap med det engelske og det franske folk, og tross mangelen på enhver fornuftig grunn for gjensidig strid, har makt-haverne i London og Paris erklært det tyske folk krig.

Ved å slippe løs (begynne) den av den lange forberedte, mot det tyske rikets bestånd og det tyske folks eksistens, rettede angreps-krig, har England og Frankrike åpnet sjøkrig også mot den nøytrale verden.

Idet de først, under fullstendig tilsidesettelse av de enkleste folkerettsregler, forsøkte å etablere hungerblokade mot tyske kvin-ner, barn og oldinger, utsatte de samtidig også de nøytrale stater for sine hensynsløse blokadeforholdsregler.

Det umiddelbare resultat av disse av England og Frankrike innførte folkerettsstridige kampmetoder, hvilke Tyskland måtte møte med sine forsvarsforholdsregler, var den omfattende ødeleggelse av den nøytrale skipsfart og den nøytrale handel. Men ved siden av dette tilføyet denne engelske fremgangsmåte nøytralitetsbegrepet i seg selv et til-intetgjørende slag.

Tyskland på sin side har allikevel bestrebet seg på å ivareta de nøytrales rettigheter på den måte at det forsøkte å begrense sjø-krigen til de havområder som ligger mellom Tyskland og dets mot-standere. I motsetning til dette har England i den hensikt å av-lede faren fra sine områder og samtidig stanse Tysklands handel med den nøytrale verden, stadig mer gått inn for å føre sjøkrigen inn i de nøytrales farvann.

Ved å følge denne ekte britiske krigføring har England i stadig større utstrekning under flagrante brudd på folkeretten, foretatt krigshandlinger på havet og i luften også i Norges og Danmarks sjø-og landterritorier.

Tyskland har fra krigens begynnelse forutsett denne utvikling.

Det har i sin innen- og utenrikske handelspolitikk forstått å forhindre dette forsøk på britisk hungerblokade av det tyske folk og avskjæring av den tyske handelen med de nøytrale stater.

Dette gjorde det fullstendige sammenbrudd av den britiske blokadepolitikk stadig mer tydelig. [Denne utvikling, såvelsom hensiktsløsheten av et direkte angrep på de tyske vestbefestninger, og den i England og Frankrike stadig voksende bekymring over de vellykkede tyske motangrep på havet og i luften, har i den senere tid i høyere grad ført til at begge land med alle midler forsøker å forlegge krigsskueplassen til det nøytrale fastland både i og utenfor Europa.

At England og Frankrike ved dette i første rekke har de små europeiske lands territorium for øyet er etter britisk tradisjon tilsvarende selvfølgelig. Helt åpent har de engelske og franske statsmenn i de siste måneder proklamert utvidelsen av krigen til disse områder som strategiske prinsipp for deres krigføring.

Den første anledning til dette ga den russisk-finske konflikt. Den engelske og den franske regjering har i full offentlighet uttalt at de var bestemt på å gripe inn med militære styrker i konflikten mellom Sovjet-unionen og Finland og til dette å benytte de nordiske staters territorium som operasjonsbasis.

Bare den i strid med deres ønsker og forhåpninger hurtige fredsavslutning i Norden, hindret den i allerede dengang å gjennomføre denne beslutning. Når de engelske og franske statsmenn etterpå har erklært at de ville gjøre gjennomføringen av aksjonen avhengig av de angjeldende nordiske staters bifall, så er det en grov usannhet. Rikeregjeringen er i besittelse av dokumentariske bevis for at England og Frankrike i fellesskap hadde besluttet å gjennomføre aksjonen gjennom de nordiske staters territorium, i tilfelle også imot deres vilje.

Men det avgjørende er følgende:

Ut fra den franske og engelske regjeringens holdning før og etter den sovjetrussiske-finske fredsslutning og ut fra de forhåndenverende dokumenter som rikeregjeringen ha, fremgår det uimotsegelig, at beslutningen om å bringe Finnland hjelp mot Russland også skulle tjene videre planer.

Det derved av England og Frankrike i Skandinaviens forfulgte mål var og er snarere:

1. Ved besetelsen av Narvik å avskjære Tyskland fra dens nordiske malmtilførsel, og
2. ved denne landsetning av engelsk-franske stridskrefter i de skandinaviske land å opprette en ny front for å kunne angripe Tyskland i flanken fra nord.

Ved dette skulde de nordiske land tjene som krigsakueplass for de engelsk-franske tropper, mens de nordiske folk etter gammel engelsk tradisjon var tiltenkt å overta rollen som hjelpe- og laietropper. Da denne plan i førstehånd var blitt krysset av den russisk-finske fredsslutning, fikk rikeregjeringen stadig tydeligere kjennskap til at England og Frankrike foretok avgjørende forsøk på allikevel å virkeliggjøre sine hensikter i andre former.

I den stadige trang til å forberede en intervensjon i Norden, har da også den engelske og franske regjering i de siste uker ganske åpent proklamert den tese at i denne krig kunne det ikke være noen nøytralitet og at det var de små lands plikt å delta aktivt i kampen mot Tyskland.

Denne tese ble spredd av vestmaktenes propaganda og ble understøttet av stadig sterkere politiske pressforsøk på de nøytrale stater. De konkrete etterretninger om forestående landsetningsforsøk av vestmaktenes i Skandinaviens, hopet seg i den senere tid stadig mer opp. Selvom det overhodet skulle vært den minste tvil om vestmaktenes

endelige beslutning om intervensjon i Norden, nå er den i de siste dager fullstendig fjernet.

Riksregjeringen er kommet i besittelse av uimotsigelige bevis for at England og Frankrike har til hensikt allerede i løpet av de aller-nærmeste dager overraskende å besette visse områder av de nordiske stater.

De nordiske stater har på sin side ikke bare unnlatt å sette inn noen motstand mot de kittedige overgrep, men har tilt selv de sterke inngrep i sin suverenitet uten tilsvarende motforholdsregler.

Riksregjeringen må derfor anta at Den Kongelige Norske Regjering vil innta samme holdning også overfor den av England og Frankrike nå planlagte og straks forestående aksjoner. Men selvom den Egl. n. regj. var villig til å ta motforholdsregler, så er Riksregjeringen klar over at de norske militære styrker ikke ville strekke til for med hell å kunne motsette seg de engelsk-franske aksjoner.

Men i denne avgjørende fase i det tyske folkets eksistenskamp, som er påtvunget det av England og Frankrike, kan Riksregjeringen under ingen omstendighet tåle, at Skandinavia av vestmaktene blir gjort til krigsskueplass mot Tyskland, og at det norske folk, det vare seg direkte eller indirekte blir misbrukt til krig mot Tyskland.

Tyskland er ikke villig til, uavhengig å avvende eller bivåne en slik virkeliggjørelse av sine motstanderes planer. Riksregjeringen har derfor på denne dag innledet bestemte militære operasjoner, som vil føre til besettelse av strategisk viktige punkter av det norske stats-område.

Under denne krig overtar dermed Riksregjeringen beskyttelsen av kongeriket NORGE.

Den er besluttet på å beskytte og en gang for alle å sikre freden i Norden, mot ethvert engelsk-fransk angrep med sine maktmidler.

Riksregjeringen ønsket ikke denne utvikling. Alene England og

Alene England og Frankrike bærer ansvaret for dette. Begge stater forkynner riktignok hyklersk beskyttelse av de små land. Men i virkeligheten over de vold mot dem i håpet om, derved å kunne virkeliggjøre sin i mot Tyskland rettede, daglig åpent forkynnte tilintetgjelsesvilje. De tyske tropper betrer derfor ikke norsk grunn fiendsinnet. Den tyske overkommando har ikke til hensikt å benytte de av tyske tropper besatte punkter som operasjonsbasis for kampen mot England, så lenge den ikke blir tvunget til det ved forholdsregler av England og Frankrike.

Den tyske militære operasjon forfølger tvert imot utelukkende det mål, Nordens sikring mot den planlagte besettelse av norske støttepunkter gjennom engelsk-franske stridskrefter. Riksregjeringen er overbevist om, at den med denne aksjon også tjener Norges interesser.

For denne sikring gjennom den tyske vernemakt byr for de skandinaviske folk den eneste garanti mot at deres land under denne krig allikevel blir til slagmark og til skueplass for de kanskje forferdeligste kamphandlinger.

Riksregjeringen venter derfor, at den Kongelige Norske Regjering og det norske folk møter den tyske fremgangsmåte med forståelse og ikke yter noen som helst motstand. Enhver motstand ville og måtte med alle midler bli brudt av de innsatte tyske stridskrefter og derved bare føre til en fullstendig nytteles blodutgytelse.

Den Kongelige Norske Regjering blir derfor anmodet om hurtigst mulig å treffe alle forholdsregler, for å sikre at de tyske troppers fremrykning kan følge uten rivninger og vanskeligheter.

I den ånd, an bestående gode tysk-norske forbindelser, som består fra Arils tid, forklarer Riksregjeringen Den Kongelige Norske Regjering, at Tyskland ikke har til hensikt gjennom sine forholdsregler å antaste Kongeriket Norges territoriale integritet og politiske uavhengighet.

9. April 1940.